

## Zágoni Balázs író

### Rostás Péter István újságíró méltatja

#### Díjátadós mese

Hogy így volt-e, avagy mégsem, a holvoltság drónmentes transzilván szegeletében, ott, ahol a *mutáns*ba hajló *Kajtikó* és a galoppra fogott bicegő *pegazus* egymásra lelt, nos pont fix ott ered e mese csermelye. Apa ezt nem mondta neked, s ha mégis, ideje, hogy megismerd az én verziómat, bár *Barni*-buksidat néha csóválod majd, hidd el, megéri végig csendben csücsülni, hisz öt perc annyi sincs a végéig... talán.

Mihelyt felcseperedett, s álla is pelyhedzni kezdett, rögvest a (felesetréfa) viccre lapot húzott. Lehetett volna filozófus, ehelyett mégis külső *krónikás*, ki elé-elékapta a *kis tükröt*, mellyel belevillantott a *napsugárba*, hogy csak úgy hunyorgott a temérdek varázsváró gyerkőcz körüle. Majd elánját nem kímélve *filmre* váltotta a *tettet*: volt is fesztivál, s róla feszt irány. Kisvártatva dőltek befelé a népek, látván, mint peregnék a képek. A képekről pedig a *kincs* jutott eszébe Apának, meg a könyv, mert, mint a mesékben a szabványtalan hős, szereti a hármass alliterációt. Lett keletje és nyugatja a hímes portékának, de északja és délje is hamarost, hogy Jánosi Andi a megmondhatója, miként kapkodták szerte meg szét, s ő is hogyan sürgölődött, hogy a ritmusból ki ne essék. Aztán volt apának a három gyereke mellett még nyolc esztendeje *kiadó*, jóval kevesebb, mint József Áron fiának, s ezért csak kibérelte tőle a közösség, vagy ahogyan a régmúlt mesékben mondják, a *koinónia*.

A városról, melynek három neve, tizennyolc tornya és négy bástyája van, féltucatnyit mesélt, ha meg elfáradt-lankadt a regélésben, játszani hívott *rádióba*, hol *ikerkirálykisasszonyok* civódtak, persze hogy azon, kié legyen a hatalom s az országnak mind a két fele. Játék és mese közötti hatásszünetben forgatnivaló könyveket pallérozott, fordított angliusról ő, a forgatókönyvíró. Fantáziája korlátot zúzott: forradalmat képzelt el, egy *püspök* menüjét, reggelitől vacsoráig, mindezt mozgalmas képekben, mert már untad a diafilmet. S ahogyan te, *Barni* vonatokkal, repülőkkal álmodsz, úgy Apa a *hajókra* esküszik, bár tudja, hogy nem könnyű a segédmatróztól főárbockosármesterig feljutni, s onnan a mélybeli összefüggéseket fürkészni, tájolni lélek és hit hullámtérképén. Mint ahogyan mesés fordulatra, s némi varázseszközökre van szükség, hogy a *feleki kőgömböcből* a gé faktort meghazudtoló *Gömb* kerekedjék.

Mindezek fejében, ne lepjen meg, ha ilyeneket hallasz róla, mint épp ezt most, idézem: „Úgy szeretem Fodor Sándort, hogy el nem feledhetem Zágonit.” Lenne még mesélnivalóm Apáról bőviben, de a szervező nénik-bácsik szóltak, hogy csak módjával tüsténkedjek, mert lesznek itt még egyéb jelenetek, fordulatok, és Sárk Péteréknek is maradjon idő, de mielőtt a mese végével eliszkolnék, még annyit azért mondok: figyelmezzetek hát Zágonira, a Balázsabbikra, mert – miközben itt (méltán) körbeajnározzuk –, ihlete alattomában még elkövet újra valamit.